

Max Pinlig

Voksne er børn, der er blevet vanvittige

Af Poul Joachim Stender

Et af kristendommens synspunkter er, at vi alle er syndere. Der er ingen af os, som ikke konstant træder ved siden af. Det har Lotte Svendsen skildret yderst rammende. Børnefilm elsker at fremstille de voksnes fejl. Det gør denne film også. Max Pinligs mor er yderst pinlig i alle situationer. Hun siger konstant de forkerte ting. Hendes hue ligner et elefant-pessar. Hun kan ikke engang stege en julegås, så den ikke brænder på. Max Pinligs fredsaktivistiske bedsteforældre er også ekstremt pinlige i deres kamp for en bedre verden. De tilbringer deres alderdom med at være fredsvagter foran Christiansborg.

Den mest pinlige af alle de voksne er Steen Cold, en succesrig forfatter og skuespiller, der har så travlt med sin egen karriere, at han slet ikke opdager, hvor ulykkelig og ensom hans datter er. Det er ikke underligt, at filmens hovedperson Max, på et tidspunkt reflekterende udbryder: "Voksne er børn, der er blevet vanvittige." Men Lotte Svendsen freder ikke børnene. De fremstilles ikke som de uskyldige væsner, som mange børnefilm gør dem til. Ikke kun er de pinlige i hinandens øjne, når de siger de forkerte ting, går i forkert tøj, har pinlige forældre og snager i hinandens privatliv. Men de er også yderst pinlige, når de brutalt forråder, svigter og bagtaler hinanden.

Det store spørgsmål er, hvad vi mennesker har tilfælles? Kristendommen vil sige, at vi har det tilfælles, at vi er syndere. Lotte Svendsen siger det på en anden og mere moderne måde. Hun kalder os pinlige. Men netop i det sekund, at vi erkender, at de andre ikke er mere pinlige, end vi selv er, kommer vi på talefod på hinanden. Det er med alle vore fejl og skævheder og pinligheder, at vi skal være mennesker med hinanden. Dette budskab får børnefilmen "Max Pinlig" formidlet på en yderst sofistikeret måde. Man fatter, at det, som binder os sammen, både børn og voksne, ikke er vore succeser, men dybest set vore fiaskoer.

Filmen "Max Pinlig" afslører ikke kun os mennesker, som vi er - på én gang pinlige og vidunderlige - men filmen skildrer også noget andet: Kan vi kun have et fællesskab ved at lukke andre ude? Max Pinlig er, fordi han er yderst pinlig, lukket ude fra kammeraterne i klassen. Men da han på et tidspunkt forråder pigen Ofelia ved at fortælle, hvem hendes forældre er, bliver han lukket ind i varmen. Ofelia og nogle andre børn bliver så at sige fjenden, der styrker klassens indre fællesskab. Men Lotte Svendsen vover det budskab, at der også findes et fællesskab, hvor man kan være sammen uden at udelukke nogle.

Jeg kan ikke lade være om at spekulere på, om et fællesskab mellem mennesker, der ikke lukker nogle ude, er et mirakel? I årevis har Max Pinligs mor studeret, hvorfor nogle tyskere og nogle

englændere, der under 1. verdenskrig befandt sig i hver sin skyttegrav, pludselig julenat holdt op med at skyde på hinanden og steg op af skyttegravene og gik frem mod hinanden og udvekslede gaver.

Hvad skete der? Det samme må man som kristen tænke, når det en sjælden gang lykkes os mennesker at være sammen på trods af vore fejl og uden at udelukke andre: Hvad skete der? Greb Gud ind?

Filmfakta

Danmark 2008 - Instr.: Lotte Svendsen - Manus: Lotte Svendsen, Mette Horn, Tommy Bredsted - Medv.: Samuel Heller-Seiffert, Mette Horn, Louise Mieritz, Lars Bom, Rasmus Bjerg - 98 min. - Biografpremiere d. 5/12 2008 og på DVD d. 3/11 2009 - Udlejning/pressebillede © SF Film

Links

<http://www.cinemazone.dk/review.asp?id=7332&area=3>

<http://www.philm.dk/default.asp?CallParam=visfilm&IdParam=2810>